

zein esperantza daukan
oraindik gure txalopatxoak,
egunak, ibarrak
zure ta nire zeruan.

7. Azurmendi

BIZITZA BEHERA

Uberkak darama

bide jakin bat

uberka behera,

arriak behera,

zelaiak behera.

Zumarraren itzala behera

bide jakin bat eta

beharrezkoa.

Jainkoaren beatzetatik

askatzen doan

fatuaren ari.

Bideren batetik behera.

Ezin konpreniturik

begiratzen genuen

umeak ispiluan bezela.

Doa gure bizitza norabait

ain ximple ta errez

labaintzen xehe

urteak behera...

Axolagabeki

bihotzak behera.

Udazken udaberri behera

otsik egin gabe

edurra kristal ostean bezela.

Bide jakin bati
segitzen noiznai norabait
denpora behera.

J. Azurmendi

OTOITZA

Zu bezain altsu banintza ni,
Jauna, ez litzake munduan
tristurarik izango, ez litzake
ume itsurik jaioko,
ez litzake maitasuna nekatuko,
ez litzake ilunbea triste izango
eta tristeago argia,
eta ni Zu bezain ona benintza
onago izango nintzake Zu baino;
Jauna, ez nuen andre konkordunik egingo,
ta ez umerik hiltzen utziko
ta ez erririk agonian
ta ez begien argirik zahartzen
ta ez amarik aur hila bihotzaren gainean
duela bakarrik abandonatuko.

Eta etzuen bere buruaren gainean neska batek
nire anaiagati alferrik negar egingo.

Etzan mundu au olakoa izango, ez,
eta guk dakigu hitz onek esaten ez duen
zer esango lukean gure hitza zure justizia balitz.

Izango baitzan nire hitza zurea ez bezalakoa,
eta etzuen kreatura galdu baten oihartzun banala
urik ez daukan desertuan sortuko,
ta ez nuen olakoa egingo hitza
gizonok gurutzera eramanaren kulpa izatekoa.